
HARLEQUIN
HISTORICKÁ ROMANCE
VIRGINIA
HEATHOVÁ
Odhodlaný lord Hadleigh

Virginia Heathová

ODHODLANÝ LORD HADLEIGH

Překlad

Marie Koubová

Milá čtenářko,

když jsem tak přemýšlel, jak tenhle dopis začít, napadla mě jedna pranostika: Uhodí-li v listopadu časně mrazy tuhé, brzy zase dobře bude. *Myslím, že bychom si ji měli opakovat jako mantru každý den. Protože to, aby „brzy bylo dobře", si asi přejeme všichni. Nevím, jestli mrazy udeří, nebo ne. Ale vím jistě, že dva příběhy z edice Historická romance Vás potěší a přinesou Vám – alespoň doufám – trochu radosti do života.*

Knížka Nebezpečné přátelství *od Juliet Landonové, vás přenese do Londýna roku 1559 a začíná korunovací mladé královny Alžběty I. Hrdinka však velmi záhy pozná, že život na královském dvoře není procházkou růžovou zahradou… Také Vás napadla paralela se současností?*

Těšit se můžete i na čtvrtý – poslední – příběh lordů z minisérie Královská elitní jednotka. Tentokrát Vás Virginia Heathová seznámí s Odhodlaným lordem Hadleighem, *který už dlouho touží po jedné dívce. Jenže ta má už jednu nepříjemnou zkušenost s manželstvím za sebou a rozhodně se nehodlá vdávat znovu.*

Přeji Vám krásné listopadové dny, i když možná to za okny tak nevypadá.

S láskou
Váš Harlequin

Virginia Heathová

ODHODLANÝ LORD HADLEIGH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Determined Lord Hadleigh

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2019

Překlad:
Marie Koubová

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2019 by Susan Merritt
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-6486-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-6487-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-6488-4 (PDF)

PROLOG

Vězení Old Bailey, květen 1820

Nevynechala jediný den soudního přelíčení. Sedávala sama na galerii, obličej bledý jako smrt, záda rovná a útlá ramena stažená dozadu. Zrak vždy upírala přímo před sebe a ruce ukrývala v záhybech sukně.

Proč? Na to přišel lord Hadleigh až po týdnu. Schovávala je, protože ty jediné by ji prozradily! Ukázaly by, co skutečně cítí, když skryty v záhybech látky cupovaly kapesník na malé kousky.

Věděl o ní, že má dítě. Syna, kterému nemohl být více než rok. Nikdy ho ale k soudu nepřivedla, na rozdíl od jiných žen, které se tak snažily působit na city soudců. Stejně tak nedávala nijak najevo, že si povšimla masy lidí, kteří si její tragédii škodolibě vychutnávali. Bez ostychu si na ni ukazovali prstem, nepokrytě na ni zírali. A malíř najatý novinami se dokonce nestyděl stoupnout si přímo před ni a zachycovat výraz její tváře pro povyražení čtenářů u sobotní snídaně. O tento případ se totiž zajímali opravdu všichni. O případ a o ni. O zrádcovu ženu.

Její tichá důstojnost mu imponovala, ale současně v něm vyvolávala pocit viny. Byla mu totiž povědomá.

Její otevřenost a odhodlání mluvit pravdu, kterou včera prokázala, jím naopak doslova otřásla. Ve snaze ukázat Penhursta jako charakterního člověka, a tak mu zachránit život, ji včera obhájce předvolal k výslechu. Naprosto nečekaně. Pokládal jí návodné otázky, na něž mohla odpovídat pouze ano nebo ne. Pak dostal Hadleigh prostor na křížový výslech.

„Byl vikomt Penhurst dobrý manžel?"

Podívala se mu přímo do očí a odpověděla: „Ne."

Očekával, že bude lhát, a tak ho její odpověď překvapila. Upřela svůj pohled na manžela, sedícího a zuřícího na lavici obžalovaných. Pak dodala: „Ani náhodou. V žádném ohledu."

„Proč ne?"

„Ani trochu se nechoval tak, jak jsem doufala."

„Tento soud požaduje, abyste svoje tvrzení blíže vysvětlila, lady Penhurstová. Co dělal, že ho považujete za špatného manžela?"

Měl tušení. Dokonce víc než tušení. Sám zažil něco podobného. Teď ale pravda musí zaznít před porotou, která si zaslouží znát všechny skutečnosti o muži na lavici obžalovaných, i když jsou to slova těžce stravitelná. Nebo spíš taková, která nikdo nechce slyšet.

„Byl to násilník, lorde Hadleighu."

Jeho přítel Leatham tvrdil to samé. Zvrhlík a násilník. Bolelo ho u srdce při představě, kolik utrpení si tato žena zažila. Připomínala mu jinou ženu, z jiné doby. Ženu, která také vše snášela se stoickým klidem, protože neměla jinou možnost a protože ho nechtěla zatěžovat svými problémy.

Ta představa byla tak živá, že v něm znovu probudila všechen hněv, o němž si myslel, že už dávno vyhasl.

„Bil vás?"

Nervózně přelétla pohledem ke svému manželovi. Věděla, že pokud by se dostal na svobodu, tvrdě by za svoji neloajálnost zaplatila a jemu by v odplatě nestálo v cestě vůbec nic, ani zákon. Pak se ale opět vzpřímila, pomalu se nadechla, jako by se chtěla uklidnit a načerpat vnitřní sílu.

Věděl, kolik sil jí tato malá vzpoura musela stát.

„Když jsem měla štěstí, tak jen jednou týdně." Dotkla se ukazováčkem v rukavici nosu, kde byl vidět malý hrbolek. „Zlomil mi nos. Naštípl žebra…"

„Námitka," vyskočil obhájce jako čertík z krabičky. „Můj učený přítel moc dobře ví, že to, co se děje mezi mužem a ženou v soukromí jejich domu, nepatří do soudní síně."

Hadleigh se obrátil na soudce. „Domnívám se, že to sem patří. Odhaluje to velmi jasně pravý charakter vikomta Penhursta."

Muž, který svoji ženu používá jako boxovací pytel, bude asi moc velký charakter. To ostatně zjistila na vlastní kůži i jeho vlastní matka.

„Již jsme o tom diskutovali mnohokrát, lorde Hadleighu, takže vím, že *vy* velmi dobře víte, že zákon nemá žádné námitky proti tomu, když chce muž ukáznit svoji ženu," odpověděl soudce a zamračil se. Vůbec se mu nelíbilo, že se takováto záležitost projednává před soudem. Jemu evidentně vyhovovalo, že manžel má právo mlátit svoji ženu hlava nehlava a že s tím soud nic nemůže dělat.

„Žádám, abyste přestal klást podobné otázky a aby odpovědi svědkyně byly vyškrtnuty ze zápisu."

Hadleigh kývl na souhlas. I když budou odpovědi lady Penhurstové vymazány, porota je slyšela a nezapomene na ně. Někteří členové poroty se tvářili dost zděšeně. To bude muset stačit.

„Omlouvám se, ctihodnosti," řekl Hadleigh, ale ani se nepokoušel zastírat, že svou omluvu nemyslí upřímně. Pak se znovu obrátil na svědkyni.

„Lady Penhurstová, po sňatku jste žila převážně na panství Penhurst Hall v Sussexu, je to tak?"

„Ano."

„A očekáváte, že vám soud uvěří, že jste vůbec netušila, co se děje ve sklepeních vašeho domu, přímo pod vašima nohama?"

Právě tam totiž probíhala většina pašeráckých aktivit jejího manžela. Panství bylo blízko moře a on po něm čile vyměňoval tisíce litrů brandy za zbraně pro Francii, přesně řečeno pro podporovatele uvězněného Napoleona, kteří usilovali o to, aby se jejich vůdce mohl vrátit k moci.

„Mám oči, lorde Hadleighu, i uši. Takže jsem věděla, že se tam něco děje. Ale neměla nejmenší chuť to zjišťovat."

„Pročpak?"

„Protože můj život byl mnohem snazší, když jsem se na nic neptala. Není snadné být vdaná za muže, který rozdává odpovědi pěstmi." To bohužel také znal z vlastní, velmi hořké zkušenosti.

„Ale když o tom tak přemýšlím, lituji, že jsem se někomu nesvěřila."

Pak ze sebe doslova vychrlila, co podezřelého viděla a slyšela. Byly to věci, o nichž se během výslechu po zatčení manžela Hadleighovi nezmínila. Bezpochyby proto, že se bála říct cokoliv proti svému muži. Její nečekané svědectví ho překvapilo.

Stráže ve sklepích, sloužící, kteří sledovali každý její pohyb a donášeli na ni, podivné vzkazy, které přicházely v ještě podivnější hodiny a které Penhurst po přečtení okamžitě pálil v krbu, nekonečné hromady

peněz, které utrácel po hrstech. Také si dobře pamatovala dny, kdy byl její manžel doma. Shodovaly se s dny, kdy berní úředníci zahlédli u sussexského pobřeží pašerácké lodě.

Bylo to usvědčující svědectví, velmi detailní a odvážné. Svědectví, které se odhodlala před soudem přednést, i když vystupovala jako svědkyně obhajoby.

Lady Penhurstová byla velmi statečná a odvážná žena.

Vikomt Penhurst i jeho obhájce vše popírali s vehemencí, jakou Hadleigh za celou dobu, co byl u soudu, nezažil. Nenechali na svědkyni nit suchou a výrazy, kterými ji častovali, ani nelze zopakovat. Smutná připomínka toho, že zákon neměří mužům a ženám stejně. Stejný soudce, který Hadleigha napomínal za nevhodné otázky týkající se bití, o chvíli později klidně ignoroval jeho námitky proti nechutnému očerňování lady Penhurstové. Soud má přece právo vědět, co je svědkyně zač, než se rozhodne, zda jí bude věřit.

Byla představena jako lhářka, která se nestyděla vlézt s kdekým do postele jen kvůli penězům. Vyšinutá, chladná a frigidní. Věčně opilá. Špatná matka.

Svědkyně přijímala jejich slova tiše. Stála v soudní síni hrdě a sebevědomě, třesoucí se ruce sevřené v pěst a v obličeji výraz vzdoru. Důstojnost a elegance tváří v tvář zlu a opovržení. Obdivoval ji za to.

Na konci Penhurstovy litanie lord Hadleigh svoji profesi upřímně nenáviděl, stejně jako sám sebe, protože nebyl schopen ji dostatečně obhájit, i když to nebylo jeho úkolem ani povinností.

Protože na jeho otázky poskytla tak podrobné odpovědi, jaké ani ve snu nečekal, věděl, že na ni útočí kvůli němu.

Když opouštěla svědeckou lavici, držela hlavu zpříma, ale oči měla plné slz. Věděl, že to není poprvé, co ji nějaký muž takto ponižoval. Podobný výraz vídával dlouhé roky sám, a i když ho nedokázal ignorovat, naučil se kvůli své matce předstírat, že ho nevidí. Nechával se uchlácholit řečmi, že vše bude dobré. Chabá lež, která se nikdy nevyplnila. Kéž by tak mohl vrátit čas…

Během závěrečné řeči v sobě Hadleigh nedokázal potlačit obrovský pocit viny. Paradoxně ale tato bolestivá, nepříjemně setrvalá a neprofesionální emoce dodala jeho slovům sílu a razanci, kterou všechny jeho předchozí závěrečné řeči postrádaly.

On ji vlastně obhajoval. Nechával znít svůj hlas tam, kde ona neměla žádný. Nešlo mu o velezradu. Šlo mu o to, aby Penhurst zaplatil za to, že této krásné a hrdé ženě ubližoval.

Pak se porota odebrala do vedlejší místnosti, aby se dohodla. Během deseti minut byla zpět, s jednohlasným rozhodnutím. Vinen velezradou.

Když to lady Penhurstová uslyšela, zbledla jako smrt. Modré oči se zalily slzami a poprvé za dobu soudního jednání je upírala do klína. Nechtěla se dívat, jak jejího vzpouzejícího se manžela odvádějí ze soudní síně.

Hadleigh doufal, že své výpovědi nelituje. Nebyla pro konečný rozsudek zásadně důležitá, protože on vždy odváděl prvotřídní práci. Ale rozsudek pro ni bude mít vedle nepříjemných následků i pozitiva – její utrpení skončí. I když se bude muset smířit s tím, že ji určitá část společnosti odsoudí navždy, byť sama nic nespáchala.

Soudce odročil jednání na další den, aby si rozmyslel, jaký trest Penhurst dostane. Lady Penhurstová odešla od soudu sama jako vždy.

Hadleigh zjistil, že ji reportér nechvalně známého bulvárního plátku nezapomněl informovat, že Penhurst byl nejen zbaven titulu, ale byl mu také zabaven veškerý majetek, stejně jako všechny neprávem nabité peníze a nemovitosti. Hadleighovi bylo jasné, že tímto krokem chce soud vystrašit zatím neznámé spolupachatele a současně názorně ukázat, co může zrádce za své zločiny proti Anglii a králi očekávat, dokonce i v této osvícené době.

Bohužel, i když se Penhurstův malý syn ničeho nedopustil, stejně jak jeho matka, oba budou platit za Penhurstovy zločiny mnohem déle než on sám. Jejich životy byly zničeny jedním rázným tahem pera.

Ale to není moje starost, uvědomoval si Hadleigh. Nebo by neměla být. Jenže ji nemohl pustit z hlavy. Chodila k soudu sama, nikdy ji nikdo z rodiny nedoprovodil, ani se nesnažil vyvrátit lži a spekulace ve stovkách novinových článků, často plných divokých až šokujících obvinění. Proč? Copak už nemá svoji rodinu?

Proč si proboha najednou dělá kvůli této ženě tolik starostí? Dostal za mříže už pěknou řádku zločinců, ale o jejich rodiny se nikdy nestaral. Proč se také zabývat rodinou, která v případu nehraje žádnou roli? Je potřeba zajistit spravedlnost, a to je vše.

Jenže tentokrát si nemohl pomoci. Všichni čekali na příchod soudce a jemu pohled stále častěji sklouzával směrem ke krásné lady, i když se to pokoušel maskovat a předstíral, že studuje dokument ležící před ním na stole. Jako vždy měla ruce schované v záhybech sukně. Měla strohé, jednoduché šaty, stejně jako po celý uplynulý týden. Všiml si, že na ní vlněný hnědý kabátek jen visí. Hodně zhubla a málo spala, jak dokazovaly temné kruhy pod očima. Jak asi bude spát po dnešku? *To není jeho problém!*

Nenesl za ni odpovědnost, ani za jejího syna. Pokud má trochu rozumu, odstěhuje se na druhou stranu země a změní si jméno. Neměl by jí to říct, až soud skončí?

Ucítil na sobě její pohled a uvědomil si, že na ni nezakrytě zírá. Rychle nahodil zdvořilý výraz bez známek citového pohnutí, jaký u soudu obvykle používal, a opětoval její pohled.

V jejích očích bylo něco, co ho odzbrojovalo a přitahovalo zároveň. Zjistil, že by se jí chtěl dívat do očí neustále, jako by v hlubinách oné safírové modři bylo ukryto něco, co potřeboval. Rychle odvrátil pohled.

Penhurst byl zrádce. Okrádal království na daních a poslušně sloužil zatím neodhalenému mozku celé skupiny, nazývanému Šéf. Podle Hadleigha to byl jeden z největších darebáků v celém království, který měl ruce potřísněné krví. Spoustou krve. Kvůli této bandě zemřelo příliš mnoho lidí. Rozhodně nebyla jeho vina, že důkazů proti Penhurstovi bylo opravdu hodně, navíc takových, které jednoznačně prokazovaly jeho vinu. Díky nim dostane, co si zaslouží. Hadleigh neměl jediný důvod cítit vinu za to, že odvedl dobrou práci. Ani ten nejmenší… Tak proč ji tedy cítí? Možná kvůli jejím očím?

„Povstaňte…“

Rychle potlačil svůj pocit viny i divnou náladu a sledoval přicházejícího soudce. Soudce se posadil a všichni ostatní v síni ho následovali. Pak přivedli Penhursta, aby si vyslechl, jaký trest ho čeká. Byl k smrti vyděšený, očima nervózně těkal po místnosti. Pak si soudce nasadil paruku a všichni ztichli. Hadleigh se v rychlosti podíval na lady Penhurstovou. Byla bledá jako smrt a její nádherné oči odhalovaly

takovou smršť emocí, až se mu z toho srdce sevřelo bolestí.

Dokázal myslet jen na jediné – co se jí asi právě honí hlavou a co s ní bude dál? Ocitla se v situaci, kdy ne vlastní vinou přišla o manžela, domov i peníze.

Čert vezmi profesionální nestrannost! Jakmile bude po soudu, nabídne jí pomoc. Nemůže ji nechat jen tak. Nabídne jí domov a dá jí peníze, aby mohla začít znovu. Udělá cokoliv, aby se zbavil neodbytného pocitu viny.

„Williame Henry Ashley, vikomte Penhurste a barone ze Scarsdale, soud rozhodl, že budete odveden na popraviště a tam usmrcen pověšením za hrdlo. Vaše tělo pak bude pohřbeno v areálu věznice, v níž jste pobýval po vašem uvěznění. Bůh buď milostiv vaší duši."

„Ne!" vykřikl zoufale Penhurst a snažil se vytrhnout strážím, které ho hlídaly.

Hadleigh mu instinktivně zastoupil cestu. Vikomtovy prsty se mu zaryly do taláru. „Řeknu vám všechno, co vím. Opravdu všechno!" Mužův výraz jasně odhaloval, že tentokrát má opravdu strach.

„Vy přece můžete ten rozsudek zvrátit. Udělejte se mnou, cokoliv budete chtít, ale nechte mě žít. Živý vám přece budu více k užitku než mrtvý. Zavřete mě do vězení, bičujte mě, jen mě nechte na živu, pro Boha svatého!"

Lidé na galerii si rychle začali stoupat, aby nic z tohoto divadla nepropásli. Trvalo několik minut, než se čtyřem mužům podařilo vyvést zmítajícího se a kopajícího Penhursta ze soudní síně. Když se situace opět uklidnila, byla lady Penhurstová pryč. Na podlaze po ní zbyl jen zmuchlaný kapesník, stále mokrý od slz.

PRVNÍ KAPITOLA

Cheapside, o pět měsíců později

„Ale to se pletete, pane Palmere. Přísahám, že jsem vám ještě nezaplatila. Vždyť jsem tu dnes právě proto, abych se s vámi vyrovnala," namítala Penny a podávala zastavárníkovi peníze, jimiž chtěla vykoupit zpět jadeitovou brož po mamince.

Zastavárník se trpělivě usmál, ale peníze si nevzal. „Jak říkám, je to zaplacený, paninko. Do posledního penny." Otevřel účetní knihu a ukázal jí příslušný řádek.

„Přesvědčte se sama, že se nepletu. Můžu vás ujistit, že v penězích mám dycky pořádek," dodal ublíženě.

„Pokud už nic nepotřebujete, paní Henleyová, musím se věnovat dalším zákazníkům."

„Ale já vám to nezaplatila, pane Palmere!"

„Ale někdo jinej ano. Mám to tudlejc poznamenaný. Přece si nemůžu vzít za jednu věc peníze dvakrát. To by nebylo čestný, víme? Kupte za ty peníze něco vašemu mladýmu. Určitě něco nutně potřebuje. Mladíci v rozvoji pořád něco potřebujou," dodal a rozhodně zavřel účetní knihu.

„Mohu pro vás ještě něco udělat, paní Henleyová?" zeptal se.

Nevypadal jako hlupák, ale evidentně byl příliš tvrdohlavý a hrdý na to, aby přiznal svoji chybu. Třeba by byla lepší řeč s jeho ženou.

„Prosím, vyřiďte mé pozdravy paní Palmerové. Doufala jsem, že ji tu dnes uvidím," zkusila to Penny a po očku se koukla do malého předpokoje za zastavárníkovými zády. „Není tu náhodou s vámi?"

Zastavárníkova žena byla až přehnaně pečlivá a určitě by našla způsob, jak napravit zjevnou chybu svého manžela.

„Odjela navštívit dceru a vnoučata. Ale určitě jí to vyřídím, až se příští tejden vrátí," zmařil její naděje Palmer.

Vrátím se později, rozhodla se Penny, a vyřídím vše s paní Palmerovou. Zdvořile se rozloučila a vydala se rychlým krokem ke svému domovu, kde potřebovala panu domácímu zaplatit nájem na měsíc dopředu.

Tam se opakovala stejná situace.

„Říkám vám, že váš nájem je zaplacený, paní Henleyová. Na celý rok dopředu!"

„Ale to není možné. Vždyť já jsem vám nic neplatila," namítala Penny.

Kdo to za ni mohl zaplatit, přemítala Penny v duchu a zlostí skřípěla zuby.

„Kdo to byl?" zeptala se pana Cohena.

„To vám nesmím říct, i když se mi to hrubě nelíbí. Váš dobrodinec si přeje zůstat neznámý."

„Dobrodinec?"

Starý muž přikývl a zamračeným pohledem dával jasně najevo svůj nesouhlas.

„Ano, prozatím mu tak budu říkat, paní Henleyová, protože mě ujistil, že ho s vámi nepojí žádný vztah a já se vždy snažím myslet si o svých nájemnících to

nejlepší, i když mi vyprávějí sebeneuvěřitelnější povídačky.“

„Vztah?“ Penny nijak nezakrývala své rozhořčení. „Mohu vás ujistit…“

Starý muž ji nezdvořile umlčel mávnutím ruky.

„Já vás mohu ujistit, nájem nenájem, že vás odsud vyvedu za ucho, jakmile pojmu jen sebemenší podezření, že mezi vámi nějaký vztah je. Ve svých domech netoleruji žádný skandál, paní Henleyová, pokud jí skutečně jste. Kdyby vás osobně nedoporučil pan Leatham, nikdy bych vás do podnájmu nevzal, to vám říkám na rovinu. A jsem si jistý, že on by se také podivoval nad tím, že vám nějaký neznámý muž zaplatí nájem na rok dopředu…“

To je pravda. Co by na to asi Seb Leatham řekl? Šetřil slovy, ale byl zvyklý dělat věci tajně a nepozorovaně. A pro Clarissu udělá cokoliv, i kdyby to byla chůze po rozpáleném uhlí.

Clasissa! No ano! Není to ani den, co se s Clarissou, manželkou Seba Leathama, nepohodla. Clarisse se totiž nelíbilo její rozhodnutí, že si najde práci jako hospodyně nebo guvernantka. Svůj nesouhlas jí dala velmi jasně najevo, nicméně prohlásila, že bude respektovat její rozhodnutí, i když s ním nesouhlasí. A teď se najednou objeví nějaký zázračný dobrodinec a zaplatí za ni nájem na rok a další dluhy. Takto získá Clarissa jistotu, že bude mít nejméně dvanáct měsíců svou přítelkyni na očích a Penny si nebude muset ničit své jemné ruce prací.

„Trvám na tom, pane Cohene, abyste ty peníze vrátil tomu, kdo vám je dal,“ naléhala Penny. „Já si svůj nájem zvládnu zaplatit sama.“

Už nebyla ubohou chudinkou jako dříve. Stejně jako nenáviděla svého manžela, nenáviděla i onu

ženu, která se z ní během manželství s Penhurstem stala. Vystrašená, hloupá dívka bez páteře, která ignorovala varování týkající se muže, kterého si vybrala za manžela.

Bože, jak se nenáviděla, že svého muže bez odporu poslouchala! Vždyť to bylo proti její přirozené povaze. Proto se rozhodla, že teď už z ní bude zcela jiná žena. Ne kus bezcenného a neužitečného hadru. A rozhodně nehodlá být někomu za něco zavázána. Tím by druhým dala příležitost ovládat ji i její život. Nic takového už rozhodně nechce.

Dřív ji držel Penhurst ve svém sídle Penhurst Hall a teď ji nějaký dobrodinec vlastně nutí zůstat celý rok v Cheapside. I když to její přátelé určitě mysleli dobře, nemají právo používat své finance k tomu, aby bylo po jejich. Po třech příšerných letech, kdy byla zcela bezmocná a odkázaná ve všem na manžela a jeho (zlo)vůli, teď existuje kromě ní jen jediný člověk, který jí může mluvit do života. A tím je Freddie, její syn.

Aby potvrdila svá slova, začala se Penny hrabat ve své kabelce a vytahovat peníze. Co je tak špatného na tom vydělávat si prací na živobytí? Možná pro Clarissu jako aristokratku je to něco nepředstavitelného, ale pro ni? Vždyť vyrostla mezi obchodníky a užívala si tam každou vteřinu. Po celý svůj svobodný život pomáhala rodičům v obchodě, který její otec vybudoval od nuly. Tvrdě pracoval a zakládal si na své poctivosti a slušném vychování. To samé vyžadoval od své dcery.

Poctivá práce přece není žádná hanba. Však já si najdu způsob, jak se po vší té hrůze postavit na vlastní nohy, umiňovala si Penny. Po třech letech byla nyní konečně svobodná! A svobodná už také zůstane!

Sama si vydělá na živobytí, bude si žít podle svého! Tak strašně se na to těší! Když její rodiče zvládli vedle práce i její výchovu, poradí si i ona s Freddiem.

„Donutil mě, abych mu slíbil, že ho neprozradím. Dokonce mi za to zaplatil," přiznal pan Cohen a bojovně překřížil ruce. „Ale jestli zjistím, že mezi vámi dvěma něco je…"

„Jak bych s ním něco mohla mít, když ani nevím, kdo to je!"

Ať už je to kdokoliv, určitě má něco společného se Sebem Leathamem, byla přesvědčená Penny. Seb byl členem královské výzvědné služby a měl k ruce spoustu dalších lidí, kteří za něj odváděli špinavou práci.

Já tu Clarissu asi uškrtím, umiňovala si v duchu Penny.

Jak se mohla opovážit něco takového provést!?

Penny se otočila na podpatku a naštvaně odcházela domů, neuvědomujíc si, že se vlastně s domácím ani slušně nerozloučila. Ale byla na Clarissu tak rozzlobená!

Jak jen mohla využít manžela a jí za zády provést něco takového! Vždyť jí slíbila, že ji bude ve všem podporovat a tvrdila, že chápe, proč chce Penny nechat minulost za sebou.

Ostatně, Penny neměla moc na výběr. Rodiče již zemřeli, a všichni vzdálení příbuzní, kteří ještě žili, ji ještě před začátkem procesu vydědili.

Buď si zvládne vydělávat na živobytí sama, nebo bude dál využívat Clarissina dobrodiní, jako v průběhu procesu.

Bůh ví, že tolik šperků po mamince nemá, aby ji a jejího syna uživily déle než pár měsíců.

A rozhodně jich nebylo tolik, aby mohla pro sebe

a pro Freddieho koupit malý domeček na venkově. Byl to její sen, k němuž se upínala posledních několik měsíců. Krásný domeček, který by jí říkal paní a kde by mohla zapomenout na uplynulé tři roky. To byl její plán, který jí nikdo a nic nemohl překazit!

Pokud ji roky strašlivého manželství s Penhurstem něco naučily, pak to, že už nikdy nedovolí, aby jí někdo něco přikazoval a určoval její osud. Teď to bude jen ona a nikdo jiný.

Bydlení v Cheapside proto bylo jen dočasným řešením. Potřebovala místo, kde se může vzpamatovat, dát se dohromady a vymyslet, jak dál. To jí poradil Seb Leatham a ona jeho rady ráda uposlechla.

Navíc v Cheapside prožila prvních čtrnáct let svého života, než si otec mohl dovolit prestižnější Mayfair, a vždy měla tuto čtvrť velice ráda. Byla to rušná část města, kde se člověk snadno ztratil. V živém reji obchodníků, návštěvníků zblízka i daleka se nikdo nezabýval paničkou s malým dítětem.

Vyšší společnost tato čtvrť už vůbec nezajímala. Maximálně sem poslali své sloužící, ale být zde osobně? To by se museli hanbou propadnout!

A i kdyby se tak čirou náhodou stalo, rozhodně by nevyhledávali společnost vdovy po velezrádci.

Penny vešla do budovy, kde bydlela, a spokojeně se nadechla. Neměla by být na Clarissu příliš tvrdá. Byla jediná, která jí věrně stála po boku po celou dobu procesu a nijak se tím ani netajila. Kdyby jí v tom Penny nezabránila, sedávala by v soudní síni pravidelně vedle ní. Doma zůstávala jen proto, aby hlídala malého Freddieho. Penny chtěla, aby byl s někým, koho zná, komu na něm záleží a kdo ho má rád. Tak to alespoň Clarisse tvrdila. Bylo to ale jen půl pravdy. Tou druhou bylo, že Penny nechtěla zničit

dobrou pověst své přítelkyně. I teď, pár měsíců po Penhurstově smrti, se Penny nerada ukazovala v Clarissině sídle na Grosvenor Square. Nebylo by to fér, ať si Clarissa říká cokoliv. Zakázat Clarisse návštěvy v Cheapside ale nemohla, ani by to nikdy neudělala. Potřebovala někoho, kdo by se v její nepřítomnosti postaral o Freddieho. Byla tedy Clarissinou dlužnicí.

Nemůže se teď tedy chovat tak, aby ztratila svou jedinou opravdovou přítelkyni, která jí na světě zbyla. Penny pomalu vyšlapala dvě patra a vymýšlela, jak dát najevo své rozhořčení nad jednáním, které bylo míněno jako laskavost. A té měla v posledních letech života velmi málo.

Našla Clarissu v malém salonku. Seděla na zemi a stavěla s Freddiem věž z dřevěných kostiček, což byla momentálně jeho nejoblíbenější hračka.

„To jsi tu nějak brzy. Myslela jsem, že máš spoustu zařizování," podotkla Clarissa, když Penny vešla.

Penny Clarisse neřekla, že byla v zastavárně a ani neměla něco takového v úmyslu.

„To jsem měla, ale stalo se něco zvláštního, a tak jsem se raději vrátila."

„Zvláštního? Někdo tě poznal?" lekla se Clarissa.

„Ne, nic tak strašného," ujistila ji Penny. Sundala si klobouk a spolu s rukavicemi ho odložila na stolek. Pak popošla ke dveřím a pomalu si věšela kabát na háček. Snažila se získat trochu času a najít nejvhodnější slova. Musí být taktní a asertivní.

„Zjistila jsem jednu věc, která mě dost zneklidnila, takže bude nejlepší, když ji probereme nad šálkem čaje," dodala.

Když byla s Penhurstem, vždy se snažila z konfliktu vycouvat. Teď se rozhodla, že nic takového dělat nebude a že zvládne být asertivní a milá zároveň.

Vždyť se mají s Clarissou rády a Clarissa na ni ruku určitě nevztáhne.

Penny mlaskavě políbila synka na tvář a pak přešla ke krbu a vzala konvici na čaj. Neměla tu žádné služebnictvo, což Clarisse také dělalo starosti. Penny to vůbec nevadilo. Cenila si svého soukromí. Uklidit po sobě a po malém Freddiem nebylo náročné a ve vaření se neustále zlepšovala, i když rozhodně nepatřilo mezi její oblíbené činnosti. Ale byla to daň, kterou ráda zaplatila za soukromí.

Navíc se stále nemohla nabažit možnosti trávit neomezené množství času se svým synkem. Nikdo jí neurčoval, kolik času s ním smí být, nikdo na ni nedohlížel a nikdo jí po pár vzácných minutách neodnášel jejího malého cherubínka zpět k chůvě Nanny Francisové, která se na ni nestyděla donášet jejímu manželovi.

Ostatně, nebyla jediná. Všichni Penhurstovi sloužící měli příkaz ji hlídat. Byli to spíše bachaři než sloužící. Díkybohu, že se jich zbavila. Nestýskalo se jí po nich, ani po jejich pánovi.

O pár minut později se Clarissa chopila konvice a nalila oběma čaj. Penny se usadila v křesle s Freddiem na klíně.

„Tak co se stalo?“ zeptala se Clarissa, sotva postavila šálek horkého čaje před svou přítelkyni.

Nejlepší bude jít rovnou k věci, rozhodla se Penny.

„Vím, že jsi to myslela, dobře, ale neměla jsi za mě platit nájem.“

Clarissa překvapeně zamrkala: „Ale já nic neplatila,“ namítla.

„Tak možná ne ty osobně, na to jsi moc chytrá, ale zařídila jsi za mými zády, aby za mě někdo zaplatil nájem na celý rok dopředu a všechny moje účty

v obchodech," pokusila se usmát Penny, aby zmírnila obvinění. Já jsem to zvládla, zajásala v duchu.

„Opravdu jsem nic takového neudělala. I když bych ráda… Protože ty potřebuješ, aby ti někdo pomohl, a já si to mohu dovolit. Ale přísahám, Penny, že já jsem to nebyla. Na to si příliš cením našeho přátelství a nešla bych proti tvému výslovnému přání. Slíbila jsem ti, že budu respektovat tvoje přání. Ze všech lidí, které znám, si to ty opravdu zasloužíš."

„Pak to musel udělat Seb bez tvého vědomí."

„Seb by nic takového neudělal. Vím, jaký je teď tvůj názor na muže a manželství, a samozřejmě to chápu, ale Seb je čestný muž a miluje mě."

Penny se natáhla pro hrnek a snažila se nedat najevo, jak ji naivita přítelkyně rozčiluje. Muži vždy dělají, co považují za nejlepší, bez ohledu na přání a city ženy.

„Ale jak mi pak vysvětlíš, že za mě někdo zaplatil nájem na dvanáct měsíců?" zeptala se Penny.

„Dvanáct měsíců?" Její přítelkyně vypadala upřímně šokovaná. „Někdo za tebe zaplatil nájem za *celý* rok? Kdo to byl? A hlavně, proč to udělal?"

„Ale no tak, Clarisso, přestaň s tím předstíráním…," vybuchla Penny a ani ji tato u ní nečekaná reakce nemrzela. Dohodly si nějaká pravidla a Clarissa je porušila. Překročila hranice, které oddělují starost a péči od nevítaného vměšování.

„Uznávám, že největší blázen jsem tu já, když jsem se vdala za muže, před nímž jsi mě od počátku varovala, a že jsem se před ním dobrovolně hrbila celé tři roky. Jsem chodící důkaz toho, jak žena dokáže slepě důvěřovat a dobrovolně po sobě nechá šlapat. Ale nejsem idiot! Už ne! A vím moc dobře, že jsi sama nebo prostřednictvím někoho – a hlavně bez mého

vědomí – zaplatila můj nájem, abych si tak nemusela hledat práci."

„Ale já to opravdu nebyla, přísahám. Chystala jsem si s tebou o tom dnes znovu promluvit v naději, že tě přinutím změnit názor, to přiznávám. Nevidím nejmenší důvod, proč by ses měla ukrývat v tomto bytečku, když můžeš mít u nás na Grosvenor Square veškeré pohodlí. Byla jsem připravená jen tak se nevzdat. Ale respektuji, že *jedině* ty můžeš rozhodovat o tom, co s tebou a Freddiem bude. Po tom, co ti Penhurst prováděl, by mě ani ve snu nenapadlo rozhodovat za tebe."

Přítelkyně se k ní naklonila a sepjala ruce.

„Přísahám ti Penny, že já jsem ten nájem neplatila."

„Tak kdo potom?" To nedávalo smysl. Měla dva vzdálené bratrance, ale ani jeden s ní nechtěl mít nic společného. A dali jí to velmi jasně najevo v dopise, který ji poslali během procesu. Jiné přátele než Clarissu a jejího muže neměla.

„Že by to udělal někdo z Penhurstových starých přátel?"

Jen při té představě přejel Penny mráz po zádech.

„Proč by to dělali, vždyť jsem svědčila proti Penhurstovi."

A oni ho pak ve vězení nechali zavraždit…

Navíc všichni, i vůdci, už byli ve vězení. Nebo že by přece jen někdo unikl a chtěl jí ublížit?

Podle vyděšeného Clarissina pohledu by to asi možné bylo.

„Myslela jsem, že nikdo kromě tebe, Seba a úředníků nezná moje nové jméno a adresu."

Pokud by tyto informace pronikly na veřejnost, k lidem, kteří by jí chtěli ublížit nebo sprovodit ze

světa, pak by musela s Freddiem ještě dnes zmizet. Ale jak a kam?

Měla posledních pět guinejí, díky tomu, že nemusela splatit své dluhy, šest šperků po matce a šaty, které měla na sobě.

Clarissa vycítila její strach a okamžitě ji začala uklidňovat.

„Kdyby ti chtěli ublížit a věděli, kde bydlíš, tak už by dávno něco zkusili. Rychle a bez smilování. Ale rozhodně by ti nenabízeli peníze. Kromě toho, zatkli vůdce celé bandy a ti ubožáci pod ním, pokud měli všech pět pohromadě, už dávno někam zmizeli a jen tak se tu neukážou. Zůstat tu se pro ně rovná rozsudku smrti, kdyby je chytili. Ať už ten nájem zaplatil kdokoliv, určitě ti nechtěl ublížit, Penny. Tím si můžeš být jistá. Spíš si myslím, že ten neznámý chtěl, aby o tebe bylo dobře postaráno a byla jsi v bezpečí."

„Já ale nestojím o ničí peníze ani pomoc!" Zejména, pokud by měly nějakou spojitost s mým manželem. Jenže když má jen dva přátele a ani jeden z nich to nebyl, tak kdo to byl? A proč má být zavázána nějakému neznámému? To se jí pranic nelíbilo.

„Ale co když to přece jen byl někdo z jeho kumpánů?" Hlavou jí táhla dlouhá řada různých scénářů, jeden horší než druhý. Instinktivně si přitáhla malého Freddieho k sobě.

„Nikdo důležitý na svobodě nezůstal. Co kdybych si promluvila s lordem Fennimorem nebo požádala Seba, aby se něco pokusil zjistit? Myslím, že on tvého neznámého dobrodince rychle najde a ty budeš moci být v klidu. Když si uvědomí, že jeho dobře míněná intervence nebyla vítaná, už nic podobného dělat nebude."

DRUHÁ KAPITOLA

Hadleigh uložil malou jadeitovou brož do zásuvky psacího stolu hned vedle zlatého medailonku, kameje značně opotřebované častým nošením a rubínových náušnic. Pak zásuvku zamkl a klíče strčil do kapsy. Nebyl žádným odborníkem na ženské šperky – ostatně ani na ženy jako takové – ale pochyboval, že by tyto šperky měly nějakou valnou cenu. Postrádaly lesk drahých kamenů, který si zvykl vídat na večírcích vyšší společnosti. Byla to skromná a velmi smutná kolekce šperků minimální ceny. Byl si však jist, že pro Penny mají nesmírnou osobní hodnotu.

Viděl na vlastní oči, s jakou láskou se na ně dívala a jak je hladila, než sebrala odvahu a vyměnila je v zastavárně za pár mincí.

Díky detektivům z Bow Street Runners, kteří ji hlídali od chvíle, kdy se před třemi měsíci přestěhovala do Cheapside, o ní měl detailní zprávy. Ty mu odhalily i její pravidelné zvyky, mezi něž patřily i každotýdenní bolestné návštěvy zastavárníka.

Vždy prvního dne v měsíci přinesla zastavárníkovi nějaký šperk a peníze, které za něj získala, použila na zaplacení svých účtů.

Dnes všechny její šperky v zastavárně vyplatil. Stihl to těsně před jejím příchodem. Naštěstí si ho

nevšimla, když procházela kolem průchodu, kde se ukryl, vlastně jen pár centimetrů od něj.

A to bylo příliš blízko. Muž jeho postavení by se rozhodně neměl vyskytovat v takovéto těsné blízkosti svědkyně jednoho z jeho případů.

To byl také důvod, proč se ji vydal osobně zkontrolovat teprve nyní, tři měsíce po procesu s Penhurstem. Potřeboval se na vlastní oči přesvědčit, jak si vede a zda je její situace opravdu tak hrozná, jak naznačovalo hlášení detektiva.

Movití lidé neprodávají rodinné stříbro. Takže pokud tato dáma nemá jinou možnost než prodávat šperky, musí být v zoufalé situaci. Když člověk neví, z čeho bude další měsíc žít, musí to být strašné.

Proto doufal, že dnes v noci bude Penny spát klidněji, když bude mít jistotu, že ji z bytu nikdo nevyžene.

Stejně tak doufal, že tento dobročinný skutek trochu uklidní jeho špatné svědomí, které se probouzelo uprostřed noci a okrádalo ho o spánek a odpočinek. Nevyspalý advokát je špatný advokát a on už se potřeboval pořádně vyspat!

Teď už mu snad dají výčitky pokoj a on se vyspí. A půjde spát hned, jak vyřídí dnešní dávku soudních spisů. Při pohledu na její velikost vzdychl – nejméně dvě další hodiny ho postel neuvidí.

Nebylo pochyby, že Penhurstův případ byl největším případem jeho kariéry. Více než rok se ti nejlepší detektivové snažili vypátrat osobu stojící v čele Penhurstovy bandy. Na tom, že byl tento neznámý a nebezpečný šéf nakonec odhalen a uvězněn, měl Hadleigh nemalou zásluhu. Snadné to ale nebylo.

Šéf bandy využíval konexe ve Westminsteru a dařilo se mu na cestu nepravosti zlákat kromě Penhursta